

„Dollemaanspraak, Dina!”

„Neen, ik weet best wat ik zeg; korter of langer getrouwd, maar komt hij, dan volg ik hem.”

„Dus, al waren wij wettig getrouwd, al hadden wij zelfs reeds kinderen, als hij het verkoos, zoudt gij toch met hem meêgaan? Moet ik je zoo verstaan?”

„Juist, dat meen ik, daar geef ik mijn woord op.” Zij wendde zich niet van hem af, zij sloeg de oogen niet neer; zij bleef hem aanzien.

„Dat 's brutaal,” verweet hij haar, „om mij dat zoo in mijn gezicht te durven zeggen.”

’t Zou mij zeker mooier hebben gestaan, als ik verzwegen had, wat bij mij omgaat en je bedroog?” vroeg zij. „Moest ik van mijn hart een smoorkuil maken?”

„Neen,” erkende Jan nadenkend, droevig neergeslagen.

Langzaam begon hij op te wandelen, naar de woning, waar Dina thuis was. Hij kwam er niet rond voor uit, dat hij thans zijn aanzoek niet wilde herhalen, maar zij begreep hem toch wel en liep ook stilzwijgend naast hem voort.

Zij namen eindelijk afscheid, nog met een handdruk en eene kus, maar koel, eigenlijk slechts naar de gewoonte van dien avond, om niet te scheiden, alsof zij berouw hadden over de samen genoten feestvreugde.

Toch waren zij een jaar of wat later getrouwd en gelukkig getrouwd ook. Jan had na dien St. Nikolaasavond, waarop Dina zich zoo onbeschroomd had uitgelaten, den omgang met haar niet afgebroken; daartoe was zij naar zijne meening te eerlijk, te openhartig geweest; haar eerlijkheid had haar in zijne schatting niet doen dalen. In den volgenden zomer terwijl zij de kermessen afreisden, had hij zijn oogen goed laten rondgaan; maar nergens, evenmin elders als in den Haag was een spoor te ontdekken geweest van dien Mijnheer, dien hij als een onoverwinlijk medeminnaar te vreezen had. Andere kapers op de kust, die zich ook wel opdeden konden hem, gelijk hij telkens opmerkte, geene schade doen. En toen weder het reiseseizoen voorbij was en zij beiden ook weer in Amsterdam de winterkwartieren betrokken hadden, hernieuwde Jan zijn aanzoek, hoewel hij zich niet geheel ontveinsde, dat hij een stout stuk waagde. Hij overwoog echter vooreerst: dat Dina onder den invloed van de feestvreugde van den St. Nicolaasavond, waarschijnlijk krasser in hare woorden dan in hare gevoelens geweest was, voorts dat zij ongetrouwd toch moeielijk vast bepalen kon, tot welke dwaze streek zij, eens gelukkig getrouwd, zou in staat zijn. Gansch en al ongelijk had hij niet, toen hij meende, dat die overwegingen tot zijn voordeel moesten uitloopen, en hij zette zich de onontwijkbare, vreesaanjagende gedachte uit het hoofd, dat hij zich in eene min of meer verwijderde toekomst jammerlijk teleurgesteld zou kunnen vinden.

Hij kwam dus, toen hij zijn aanzoek bij Dina herhaalde, slechts als ter loops op de door haar afgelegde bekentenis terug en toen Dina hem aan het door haar gegeven woord van waarschuwing herinnerde, kende hij daaraan